

ANTUN BRANKO ŠIMIĆ

PREOBRAŽENJA

IZABRANE PESME

KONTRAST

Beograd, 2023.

PREOBRAŽENJA (1920)

posvećeno Tatjani

ANTUN BRANKO
ŠIMIĆ
PREFOBRAŽENJA

Naslovnica prvog izdanja iz 1920.

PESNICI

Pesnici su čuđenje u svetu

Oni idu zemljom i njihove oči
velike i neme rastu pored stvari

Naslonivši uho
na ćutanje što ih okružuje i muči
pesnici su večno treptanje u svetu

MOJA PREOBRAŽENJA

Ja pevam sebe kad iz crne bezdane i mučne noći
iznesem blede meko lice u kristalno jutro
i pogledima plivam preko polja livada i voda

Ja pevam sebe koji umrem na dan bezbroj puta
i bezbroj puta vaskrsnem

O Bože daj me umorna od mena
preobrazi u tvoju svetlu nepromenjivu i večnu zvezdu
što s dalekog će neba noću sjati
u crne muke noćnih očajnika

MLADIĆ

Ja poznam bol mladića
koji pobjednički pev iz svoga izmučenog srca
u jutro peva
sa željom da sva srca s njegovim zatrepće
i da se osluškajući glave prignu
u ćutanje i slatki zaborav

Al pev mladića nečuven od ljudi
padne natrag
u njegovu ćutljivu samoću

Ja poznam očaj bled i bolesno zelenkast
s pogledom u prazna lica ljudi u sivomu zraku
i sa strahom ispred crnog bezdana u duši

Ja poznam ponos mrk i tvrd
sa smelim uspravljenim korakom što gazi
i s uhom koje iznutra
glas svoga Boga sluša

MOLITVA NA PUTU

Bože
koi si me do ovoga časa doveo nevidljiv
vodi me i dalje koncu mojih želja

Ne ostavi me
umorna i sama nasred puta

Obrazi su moji bleđi
i moje misli nemoćno kô moje ruke vise

Bože
daj da novo plavo jutro
iz umora digne moje misli
da kroz blede ruke prođe mlaz crvene sveže krvi

Budi
nad mojom glavom moja pratilica zvezda

ŽENE, MLADIĆI, LETO

O podne se na šetalište slete mnoge žene
– O odakle sve dođu? –
kô jata tica
što ispod plavog neba k nama na zemlju se spuste

Žene šume
kroz letnji zrak i duše sanjarskih mladića
i laki koraci im nose laka tela

Ne, žene nisu s ove zemlje!
Već to su izdna nebrojenih plavih noći naše mladosti
bele čežnje izrasle u tela

O žene
za vas
rastvorili smo dvore naše mladosti!

Al korak žena zvoni tuđ i dalek

Sve žene opet odu
kô jata tica
što iščeznu za plavim zavesama leta
Na koncu naših pogleda
red stabala visok sam korača

ZAVODNIK

I posle toga
na kolenima između razbacanih jastuka
misliš
na smrt

O dete!
Ja neću da te novim poljupcima smirim
u zaborav
Puštam da ti bledim licem suze teku

Sutra
smiriće se tvoje srce koje sada očajalo tuče

Sutra
kad stupiš među svoje mlade druge
s dve tamne senke ispod očiju
začudiće se tvoje mlade druge
Al nijedna neće moći da otkrije
skrivenu udno tvojih oči
bledu zvezdu

Ne plači dete: noć se plavi zimska
Za mojim stopama će zapadati beli visok sneg

ZAVEDENA

Ne, njega nema više. Pobjegô je. Vrata
na kući dole glasno zalupila
kô zadnji put

Da letim za njim niza stepenice?
Ukočila se, stojim

Na podu zgažen cvet

Kroz prozor
crvene se zvezde glasno smeju

Ja zovnem u noć iz svih snaga
Na prozoru staklo se zatrese
i smiri

U noći
kamenito srce grada ćuti

Moje golo telo dršće
obliveno ladmim svetlom zvezda

BOLESNIK

Moje je telo bolesno
i žudi tihu jednu bolnicu

Bolnica bez šuma i bez grada
u praznom bledom danu
Bledi dan je odsev blede neba
U mrtvom vrtu zimsko sunce šeta

Mi tihi samostanci bez Boga
u našim belim pustim sobama
zaboravljamo život
snevamo
duge tužne blede prazne naše dane

O okna naša udare pokadšto
krik ples i radost života iz grada
– O grad!

O nemir nemoć naših srca!
O mi smo davno izišli iz života
i mi smo samo svoji spomeni!
U smrt se samo vrata naše kuće otvaraju –

Za rub se zemlje nebo ruši

Veče
– O večje noći naše devojke!
Ko ljubi sada naše devojke? –

Mi potonemo u crn ponor snova
i snevamo da svi smo davno pomrli

Već bezbroj leta ležimo
Preko nas
u trku idu neba oblaci
Preko nas
u večnost se bez konca dani noći ruše